

Не деми, бубо!

(Народна приказка).

Едно селско дете, годиначе, излѣзло еднажъ отъ кѣщи. То сбъркало пътя, не се върнало дома си, а отишло въ гората и тамъ се изгубило. Татко му и майка му го търсили, търсили, ала не можали да го намѣрятъ.

Намѣрила го една мечка и го занесла при мечетата си. Тя го хранила и гледала като свое дете и то расло заедно съ мечетата.

Вечеръ мечката запалвала огънь; нареждали се около огъня мечетата и детето, сѣдала и мечката. Всички се грѣбели.

Една вечеръ, както се грѣбели така на огъня, мечката се понапекла и задрѣмала. Детето, като я видѣло, че дрѣме, рекло ѝ:

— Не деми*), бубо, не деми! . . .

Мечката се събудила, поотворила очи, усмихнала се и пакъ клюмнала глава и задрѣмала. Детето грабнало една главня отъ огъня, бутнало мечката съ нея и завикало:

— Не деми, бубо, не деми!

Пламнала мечешката козина, запалила се. Мечката се събудила, скочила уплашена, хвърлила се въ рѣката, дето текла тамъ наблизу и се удавила.

*) Не деми — не дрѣми.